

ЯК КОЗАК КРЯЖ ВОРОГІВ КУЛІШЕМ НАГОДУВАВ

Жив собі здоровенний козак. За його могутній, наче старе дерево, стан прозвали його Кряжем.

Якось прийшов на українську землю ворог. Було його як сарани. Ряд у ряд йшли вороги землею нашою і все змітали на своєму шляху. Залишалися за ними вигорілі поля й зруйновані хати.

Тікали люди, намагаючись знайти захист від біди. Прийшли вони до Кряжа. Впали перед велетнем на коліна:

- Врятуй нас, Кряже. Тільки твоя надлюдська сила може зупинити ту орду. Інакше піде ворог далі, випалюючи країну.

- Не бійтеся люди, ставайте отут табором, беріть котли та варіть собі їжу. Відіб'ємося якимось, - сказав козак.

Тільки-но закипів куліш у величезних котлах, як затремтіла земля під ногами. Підняв руку до очей Кряж і побачив на горизонті чорну хмару. То сунули в його бік вороги. Повернувся назад, а на нього сотні очей переляканих дивляться. Діти, жінки, старі – всі, хто довірив йому свої життя.

Розлютився Кряж. Нахилився перед собою, напружив м'язи, опустив до землі потужні, мов гілки старого дуба, руки і уперся в землю.

І такої сили був цей поштовх, що за мить піднявся перед ворогом земляний пагорб у десять коней заввишки.

Піднявся на той пагорб Кряж і виглядав він таким величезним, що здригнувся, побачивши його, ворог. Схопив козак величезний котел із гарячим кулішем і кинув його у ворога.

- Спробуй, нечисть, козацької їжі! Якщо сподобається, ми ще додамо, у нас її багато!

Розгубився ворог, застиг перед пагорбом.

Взяв тоді Кряж шаблю в руку та зробив крок у бік ворогів. І таким він був у той момент величним і страшним, що кинулися бігти ті звідси. Бо хіба ж можна ту скелю, що стоїть із шаблею на горі, подолати.

Повернувся Кряж до своїх людей:

- Заспокойтеся, люди, немає більше ворога. Можете повертатися по своїх домівках. Та от землю я трохи зім'яв, – і показав на пагорб. – Але можу спробувати вирівняти. Бо надто злим я був, коли рухав його.

Вклонилися доземно люди.

- Дякуємо тобі, Кряже. Немає нам, куди повертатися. Тому дозволь нам тут, під пагорбом оселитися, щоб і далі ми були під

твоїм захистом. А пагорб нехай залишається. Буде нам нагадуванням про подвиг твій героїчний, козаче.

Так і залишився посеред рівного степу дивний пагорб. А село, що утворилося тут, назвали люди Підкряжем. А згодом чепурне квітуче село стало Новопідкряжем.

Оце така історія. Може правда це, може ні – хто тепер пам'ятає.

**КЗК «Новопідкрязька сільська бібліотека»
Могилівської сільської ради
автор легенди Припутенко Вікторія**